

* * *

Արեւ մը բոսոր կախուեր է վերէն,
 Ու կը գուրգուրէ մըրջիւն, հող ու ծառ,
 Սըրտիս մէջ այսօր արեւ կայ նորէն
 Եւ անանձնական բերկրութիւն աննառ:

Ես նամբայ ընկնեմ, բըռնեմ այս ուղին՝
 Սա արեւուն տակ, սա լոյսով պայծառ,
 Տաք բարեւ մը տամ հանդիպող հիւղին,
 Քիչ մ'արեւ տանեմ ցաւերուն աննար:

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Պիտի հանդիպինք բիւր ձեւերու մէջ,
 Պիտ' անվերջօրէն զըտնենք մենք իրար,
 Բընութեան գիրքը պիտի էջ առ էջ՝
 Պահէ մեզ որպէս անջընջելի տառ:

Բոյրըդ պիտ' ըզգամ վարդերու շունչէն,
 Սիրոյդ ջերմութիւնն արեւուն շողէն,
 Պիտ' անվերջօրէն յառնես մայր հողէն
 Աստղերն նայուածքովդ գիս պիտի կանչեն:

Պիտի տիրես տիեզերքին անծայրածիր,
 Միջոցին մէջ կայաններ պիտ' կառուցանես,
 Ով մարդ, արդէն յաւերժութեան դուռը բացիր,
 Պիտի այլեւս միտքդ անպայման աստուածացնես:

Մարդ, դուն արդէն Աստուածային գաղտնիքներու դուռը բացիր,
 Պիտ' սրբազրես ա'լ բընութեան օրէնքները դուն անպայման,
 Աստղային է քըռիչքըդ ա'լ, ու քու ուղին անծայրածիր,
 Տիեզերքը կալուածն է քու տարածութեամբ իր անսահման:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

